

Curierul

Piatra-N. 14 Mai 1928

ANUL I No. 11

APARE SĂPTĂMĂNAL

SUB DIRECȚIUNEA D-LOR

D. L. Stăhiescu și C. N. Turcu

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
Strada Apele Minerale No. 8

PENTRU CEI CE NU ȘTIU

Cursurile liceului nu sunt obligatorii. Învață la liceu numai acel ce crede că va putea suporta cheltuielile celor 12 ani de cultură secundară și superioară, presupunând bine înțeles că are aptitudini la învățatură. Comunitățile școlare și statul, prin dreptul de scutire pe care-l acordă, caută să ridice elementele de valoare, care altfel s'ar pierde în lumea celor comuni.

Ce se întâmplă însă?

După război, prefacerile adânci de la noi, au încetățenit ideea că un copil, dacă-i orfan sau are o rudă moartă pentru patrie, are dreptul să fie scutit de taxe, indiferent dacă învață bine sau nu. Și cum anul acesta s'au împlinit 11 ani dela declararea războiului, a început a bate la ușa liceului prima recoltă. La cele două clase întâi pe care le are liceul sunt aproape 40 orfani din 115 elevi.

Această năvală a orfanilor, cei mai mulți dela țară, ne-ar bucura dacă ar fi elemente apte școlii. Se constată însă dela început, că cei mai mulți, nu sunt apti cursurilor superioare. Totuși rămân o povară pentru comitet, din cauză că nu-i poți îndepărta imediat — au dreptul să repete clasa — și mai au dreptul la asistență și indulgență nețărmată.

Dacă, după câțiva ani, școala îi îndepărtează, se mai întorc ei oare la munca câmpului? Credem că nu, după ceea ce vedem. Cei mai mulți se cred nedreptățiți stăpânirii și de aici până la căile cele rele, nu rămâne decât un pas. Dar să las cu durere vorba despre acești desmoșteniți ai soartei.

Vin la rând copiii funcționarilor, meseriașilor și altor cetățeni cu venituri modeste. Odraslele acestea nu pot fi trimise cu cărlanii la păscut, sau puse la alte treburi, iar părinții se simt obligați a-i da la o școală de elită, cum este liceul, ca să se poată mândri cu copilul lor, care le va ridica moralul familiei. Nu se întreabă acești părinți, au ei mijloace să-și fină pe copil 12 ani, presupunând că trece clasele la șir? Dar dacă se mai întâmplă ca odrasla să fie și mediocru? Și tocmai din această categorie sunt cei mai mulți elevi, dovadă marelui număr de repetenți și corigenți la licee, în fiecare an.

Părinții acestor copii, prin ocupațiile și locuința lor, nu au nevoie de gazde, cheltuesc mai puțin cu întreținerea lor, ca cei dela țară, totuși cer scutiri de taxe, invocând lipsa de venituri și scumpetea dela orașe. Numărul acestor copii adăogați la numărul celor orfani, întrec cu mult jumătatea tuturor elevilor. Se pune întrebarea? Ce face Comunitatea școlară, când după regulamente sunt scutiți de taxe o treime, sau din numărul elevilor, sau din suma globală pe clase? Dar cei cu cereri de scutire, mai mult sau mai puțin motivate, sunt peste 70 la sută.

Lasând la o parte aceste observații

După întrunirea cea mare

Lume necăjită! Răbdătoare! Blajină!

Mereu, de o bucată de vreme, viața umilă, simplă, obscură, a țaranului român, e răvășită neomenos, e turburată violent de profanatorii sufletelor — pontifiți auguști ai celebrului cult la care se'nchină tagma politicianismului uzurpator...

Nefericită e viața țaranului român! Ea începe, chinută de necazuri, odată cu frageda vârstă a copilăriei și curge, așa monotona și tristă, până ce brazdele de lut se rostogolesc în golul rece și umed al mormântului...

Dealungul anilor, viața aceasta a țaranului român, începe, în fiecare zi, aspră și obositoare, odată cu zorii și ține mult după asfințitul însângerat al soarelui... Ea îi irosește vigoarea lui sănătoasă printre bulgării arși de soare ai țărânei... îi sălbătește și-i abrutizează sufletul... îi izolează trupul istovit între pustiul gardurilor fânețelor... și între zidurile triste ale bordeiului său umil.

Căci țaranul român a fost întotdeauna, din cele mai vechi timpuri prizonierul brazdelor scormonite de fierul plugului și prietenul cel mai bun al codrului, al turmelor de oi, al cirezilor de vite!

Niciodată el n'a fost chemat în vecinătatea marilor curente. Niciodată el n'a fost adus în mijlocul marilor adunări unde spiritul vorbește spiritului, unde ideile sănătoase și constructive se împreunează, unde recunoașterea individualităților se respectă, unde posibilitățile se eliberează, unde revindicarea drepturilor fiecăruia se înfrățeste cu revindicările tuturor!

Nimic, din toate acestea, n'a primit el vreodată.

Ci singur, oropsit de semeni și de soartă, desconsiderat, a trăit o viață neghioabă, urgentă, unde i s'a interzis — lui singur pe lume — solidaritatea cerească... baia reconfortantă, isvorul tuturor binefacierilor de care s'au bucurat toate celelalte clase sociale...

Așa a trăit țaranul român dealungul veacurilor!

Dela o vreme însă beneficiarii legitimi ai acestei mase maleabile,

traficantii țărănimii, s'au înmulțit peste măsură! Și pentruca să profite cât mai mult, fiecare, s'au gândit cum să-i speculeze mai bine inerția și puterea ei de producție.

I-au dat, la început, ceva conștiință de sine.

I-au dat ceva umbre de drepturi și i-au înmulțit, în schimb, considerabil, datoriile și obligațiunile.

I-au dat, apoi, pământ și drept de vot.

I-au dat, adică, dreptul de a hotărî singură de soarta ei.

....Dărnicia milostivilor s'a risipit din belșug asupra masei țărănești! Minciuni!

Pământ nu i-au dat ei, fiindcă nu l-au avut — pământul l-a cucerit țaranul cu disprețul sângelui și al vieții iar acum il plătește cu arginții uzi de sudoarea lui sărată.

Și dreptul de vot nu înseamnă voința poporului nici a lui Dumnezeu — ci voința uzurpatoare a politicianismului...

Cu ce a rămas dar țaranul român? Nu a rămas cu nimic, fiindcă nu i s'a dat nimic... În schimb i s'a luat pacea sufletului. Pacea aceea primitivă. Și i s'a turburat, astfel, rostul vieții, sub jugul căreia a trăit aproape două milenii...

Politicieni uzurpatori! Nu mai furați, mai mult, liniștea acestui blând și răbdător popor. Nu-i mai înveninați și învrăbiți sufletul lui supus și ascultător. Nu vă mai bateți joc de buna lui credință. E un mare păcat!

Lăsați-l acasă, la vatra și ogorul lui. Nu-l învrăbiți purtându-l pe drumuri străine. Nu-i speculați forța, numărul, pentruca să vă înfricoșați unii pe alții.

Impăcați-vă mai bine între voi și stăpâniți-l, pe rând, ca și până acuma. Folosiți-vă de el cum doriți și asupriți-l cât vă rabdă inima! El e atut de îngăduitor! Și îndură atât de mult!

Faceți tot ceia ce doriți cu el, dar lăsați-l măcar liniștea și pacea sufletească.

Nu vă bateți joc, în ultimul hal, de lumea aceasta necăjită, răbdătoare, blajină a țaranului român.

C. N. TURCU

iată acum și alte lămuriri: Liceul are și un gimnaziu, adică cele 4 clase ale cursului inferior zise *paralele* sau *extrabugetare*, unde profesorii sunt plătiți de părinții elevilor. În anul acesta figurează în aceste clase 190 elevi. Plata anuală a profesorilor de la aceste clase este de opt sute mii lei, fiind remunerați cu mult sub cota dela clasele plătite de stat.

După o socoteală simplă, din cei 190 de elevi, dacă scoatem pe orfani și cei lipsiți complet de mijloace în număr de vre-o 50, cei 140 elevi rămași la împunere, ar trebui să plătească cel puțin 5700 lei fiecare. Dar la liceul nostru nu sunt 5 la sută care să plătească această sumă.

Am scris aceste rânduri mai ales: 1) Pentru reclamagii de ocazie, care în frizerii, berării, cofetării... se par a lua apărarea părinților obișnuiți.

2) Pentru unii părinți, care nefiind conștienți de îndatoririle lor, o fac pe victimele și năpăstuiți cu privire la taxe și

3) Pentru învățătorii, dela țară mai ales, care au datoria să sfătuiască pe oamenii săraci, să nu-și vândă ce brătă mai au pe lângă casă, sau să-și constrângă ceilalți copii, numai pentru a susține cheltuielile unuia din ei în liceu, dacă acesta n'are aptitudini speciale pentru carte.

GR. CAPȘA
DIRECTORUL LICEULUI

10 Maiu

Dacă e adevărat că o națiune nu trăește decât prin trecutul ei, apoi câtă semnificație nu are acest fapt pentru neamul nostru românesc cu un trecut atât de glorios!

Trecutul istoric este cel mai bun izvor de educație patriotică, din care generațiile ce se succed își reîmpropătează forțele pentru drumul greu ce-l au de parcurs în infinitatea spațiului și a timpului.

Faptele glorioase ale trecutului, readuse în lumina prezentului, ne întăresc în suflet credința că trebuie să păstrăm cu sfințenie moștenirea strămoșească, oțelindu-ne sufletele în tot felul de greutăți, așa cum au făcut și strămoșii noștri.

Și aceste momente strălucite din trecut ne sunt reîmpropățate în fiecare an prin sărbătorile naționale.

Multe acte mărețe are neamul nostru în cursul istoriei sale. Glorificarea fiecăruia din acestea constituie o sărbătoare națională.

Cea mai mare sărbătoare națională a românilor este însă ziua de 10 Maiu, pentrucă, printr-o anumită coincidență toate actele mai însemnate din viața neamului nostru s'au consfințit în această zi.

După ce, în 1859, Muntenii și Moldovenii și-au dat mâna frate cu frate jurând să trăiască laolaltă într-o singură țară liberă, mai rămăsese un singur punct neîndeplinit în dorințele formulate de dănișii în fața Europei: domnul străin dintr-o dinastie domitoare din apus.

Curând s'a îndeplinit și aceasta. Căci în 1866, un prinț înțelept și viteaz a primit să fie domn românilor; era principele Carol de Hohenzollern. Și ziua în care a fost proclamat domn al României a fost ziua de 10 Maiu.

Cu venirea lui în țară s'a pus temelia statului nostru de astăzi.

Cu ajutorul lui am putut obține independența, în 1878, iar în 1881 țara ni s'a ridicat la rangul de regat.

Toate aceste importante evenimente s'au comemorat în ziua de 10 Maiu. De atunci și până astăzi. Și se vor perpetua, din generație în generație, tot în această zi, ziua românismului.

De aceia, acum, în aceste momente solemne, mai mult ca oricând, să facem zid, cu toții, în jurul tronului, uniți în cuget și'n simțiri și să ne împrăștiăm forțele în conlucrarea pentru fericirea patriei și a noastră.

10 Maiu 1928.

D. L. STĂHIESCU

GHEORGHE COSBUC

Poetul Gh. Coșbuc, dela moartea căruia se împlinesc astăzi zece ani, s'a născut la 1866 într'un sat de lângă Năsăud, în Transilvania. Era fiu de preot. Studiile și le-a făcut în satul său, apoi la Năsăud și la Cluj, dar cultura și-a desăvârșit-o în cea mai mare parte singur.

Încă de pe băncile liceului a început să scrie poezii, pe care le-a publicat în diferite reviste din Ardeal — mai ales în „Tribuna” din Sibiu — iar la vârsta de 17 ani, când s'a dus la Cluj, a scris frumoasele poezii „Nunta Zamferei” și „Recrutul”.

La 1890 a trecut în Regat, a fost cât-va timp profesor în București, iar ca ziarist a colaborat la mai multe ziare și reviste, înființând chiar el împreună cu Caragiale și Vlăduță revista „Vatra” în 1894.

În ultimii ani a fost funcționar superior la Casa Școalelor. A murit în 1918.

Primul volum de poezii, care l-a făcut cunoscut, a fost „Balade și idile”, publicat în 1893, la București.

Al doilea volum „Fire de tort”, publicat în 1899, conține poezii alcătuite cam în aceeași vreme cu cele din primul volum.

În poeziile lui respiră viața sănătoasă dela țară, viața țaranului cu durerile și bucuriile lui, cu ideile și credințele, cu petrecerile și veselie lui, viața pe care Coșbuc a cunoscut-o bine, pentru că a trăit-o și de care nu s'a rupt nici după ce s'a dus la învățătură mai departe, cum spune el însuși într'un articol:

„Noi eram băieți da țărani oieri și purtam căciula și itari. Vacanțele ni le petreceam în pădure și prin munți, căci numai la școală eram domnișori, iar acasă eram ciobani”.

În poeziile acestea Coșbuc cântă în primul rând iubirea de țară, în toată gama ei, dela prima trezire a dorului s'globiu până la disperarea ibovnicei înșelate, dela glumele nevinovate ale copiilor până la pasiunea puternică — toată naivitatea sufletului sincer dela țară.

Ne zugrăvește însă și dragostea flăcăului, care pentru iubita lui e în stare să aprindă tot satul sau să facă moarte pentru ea.

Cântă apoi natura, între care și țaranul român e o strânsă legătură, mai ales în poeziile adunate în volumul „Ziarul unui pierde-vară”.

Obiceiurile frumoase de la nunțile țărănești ni le zugrăvește în poezia

„Nunta Zamfirii”, iar pe cele dela înmormântare în „Moartea lui Fulger”.

Durerile pricinuite de pe urma războiului le vedem redată în poezii ca „Trei, Doamne, și toți trei” sau „Costea”.

Dar și trecutul neamului găsește ecou în sufletul său precum se vede din poeziile „Cetatea Neamului”, „Vochița lui Ștefan”, „Pașa Hasan” și altele.

Dragostea de animale și mai ales de cal, tovarășul țaranului dela muncă și la război, o vedem redată în poezia „El Zorab”.

Dar ca fiu de țaran, cu dragoste pentru pământul strămoșesc, Coșbuc nu putea rămâne rece în fața actelor de vitejie ale ostașilor, pe care le cântă în o seamă de poezii adunate în volumul „Căntece de vitejie” precum și în scrierea în proză „Povestea unei coroane de oțel” în a cărei prefață spune:

„Pentru voi, acei care în vremea păcii sunteți plugeri și păstori, iar în vremea războiului dorobați ai țării, pentru voi am scris cartea aceasta, ca să știți și să cunoașteți cine a făcut coroana de oțel și cum am făcut-o.

Să citiți cartea cu multă luare aminte, Români. Și mândriți-vă cu faptele povestite, căci ale voastre sunt”.

Coșbuc s'a mai ocupat și cu literatură veche — românească și indică — traducând „Eneida” și „Georgicele” lui Virgil, piesa lui Terențiu „Pameno”, poema indică „Sacuntala” a lui Calidasa, precum și Antologia Sanscrită culegeri din epopeile populare indiene Ramaiana și Mahabara, iar din literatura modernă Divina Comedie a lui Dante și piesa „Don Carlos” a lui Schiller.

Aceste rânduri le dăm ca un plin de duioșie prinos memoriei aceuia, care, cum spune Horațiu, va trăi mai mult de cât bronzul în operele cu care a îmbogățit patrimoniul național.

2 Mai 1928

V. GHÎTESCU

FILANTROPICE

Societatea „Crinul Vieții” făcând chetă în ziua de 10 Mai pentru strângerea de fonduri necesare trimiterii copiilor bolnavi și săraci din școlile primare, la vară, la Tekirghiol, cu binevoitorul concurs al d-nelor și d-lor: Clain, Vasiliu, al d-voarelor Victoria Cristodulo, Zoe Chiriță și Silvia Tabacariu, precum și al d-lor Gh. Ionescu, Victor Odobestiann și D. L. Stăhiescu, a colectat suma de 6447 lei.

Criteriul moral în alegerea reprezentanților națiunii

În campania electorală fiecare partid politic se folosește de toate mijloacele spre a convinge masa electorală că numai el singur este în stare a contribui la înflorirea progresivă a națiunii și fericirea poporului. Candidații prezintă alegătorilor diverse programe, multiple făgăduinți, critici aspre contra adversarilor, speculează amănunțit toate nevoile locale ale cetățenilor, numai în scopul de a se arata ca binefăcători ai mulțimii.

Sistemul electoral este alcătuit în așa fel ca alegătorul să n'aibă puțința de a proceda la selecția valorilor. Știința de carte și cunoașterea valorilor astăzi în timpul alegerilor nu fac donă parale, căci votul nostru are aceeași valoare — de-ai avea cele mai înalte studii — ca și al văcarului din sat. Iată ce frumoasă pastorală a adresat cetățenilor ortodocși cu ocazia alegerilor parlamentare dela 4 și 11 Martie a. c. Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe din Polonia: „Ținem să vă lămurim că ori cât de seducătoare ar fi făgăduințele lozincele și asigurările ce s'ar face de către grupările politice, ori cât de stăruitor ar insista să vă convingă ca să le dați votul vostru politic — nu uitați — că mai presus de cât toate programele — stau oamenii — că în dosul programelor stau realizatorii lor, iar răș — buni sau răi —, sinceri sau înșelători, iubitori de bine sau netrebniți. Cum vor fi oamenii în sine, aceiași vor rămâne și la slujba cea nouă a statului. Din acest motiv rămâne stabilit că oamenii credincioși muncitori, cinștiți și darnici, vor fi folositori în activitatea parlamentară iar cei care nu prețuiesc cele de mai sus, sunt stăpâniți de idei materialiste sau netrebniți nu vor fi folositori activității de stat a țării noastre. Fie dar ca superioritatea moral-religioasă să fie criteriul cel mai de seamă în alegerea oamenilor ce-i veți indica prin votul vostru”. Ce frumoasă lecție politică!

Cu aceste gânduri ar trebui să plece alegătorul român la vot; dar în sistemul electoral al listelor — favorite numai de câțiva — ca să ne putem apropia de idealul arătat mai sus, ar trebui ca masele electorale județene să-și aleagă în comitetele executive oameni care să dovedească prin modul vieții lor calitățile vizate mai sus și numai astfel de personalități ne-ar forma liste pe care alegătorul le-ar vota cu toată încrederea și dragostea de țară.

Asemenea reprezentanți ar urma exemplul de serviciu credincios dat de generalul Elliot cu ocazia ocupării cetății Gibraltar de către trupele spaniole și franceze (1772-1782). Inspectând patrulile și dând peste un soldat rănit generalul luă locul soldatului până când a venit alt soldat, iar cel rănit a plecat la spital.

Alegătorii și aleși să tragă învățăminte!

Geticus

Fără titlu

Iarna trecută.

Gara Bacău.

În restaurant.

Miros comic de usturoi și ceai rusec.

— Domnule Stamati?

— Un șprîț...

— Odată un șprîț la domnu-u!

— Rampa, Lupta, Pardon, Revista Copiilor, Veselia, Furnica-a!

Ușa se deschide.

Un acar intră și sună strident un clopoțel.

Pleacă trenul — Bacău — Mărășești — Ploiești — București — linia doua-a!

Imbulzeală la ușă.

Vărfuri de ghetă turtite.

Pantofi mânjiți de glod.

Bătători calcate.

Inghesuială.

— Numărul 132... Ei!.. Numărul 13?

Numărul treisprezece...

Ușa se închide zgomotos.

— Gata-a! Poștiți în vagoane d-lor!

Un șueir scurl.

Trenul pornește.

În restaurant, cu mai rămas doi domni la un col de masă, unul singur la altă masă și două babe care dorm. Cei doi domni din colțul mesei, stau de vorbă. Unul din ei povestește celuilalt cum a batjocorit ei într-o zi pe un tip:

— I-i-i-i-am s-s-spu-us a-a-tât: du-du-m-neta e-ești u-u-n p-p-u-u-tre-egai și-și t-to-ot di-in du-u-um-neta e-este pu-u-pu-tre-e-gai... și-și p-pe u-urmă... d-dăi și-și d-dăi... d-dăi și-și d-dăi și-și d-dăi și-și d-dăi... l-l-am f-fă-ă-cut t-t-ot d-de ră-ă-ăs...

S'aude un șueir lung.

Un alt tren sosește.

— Domnule Stamati?... Plata!

— Vine — vine-e-e!...

Costache

Aniversarea împlinirii a 10 ani dela realipirea Basarabiei cu patria mamă s'a serbat Duminică 29 Aprilie în orașul nostru cu toată amploarea cuvenită.

După Te-deu-mul obicinuit oficial în prezența autorităților civile și militare, D-l V. GHÎTESCU, profesor și director al Școlii Normale de băieți, a rostit următoarea cuvântare.

Pentru frumusețea alcătuirii și puterea de evocare atât de simțită a vremurilor istorice, o redăm în întregime cititorilor noștri.

Aniversarea a 10 ani de la unirea Basarabiei

(continuare)

Și-ocazia a fost în urma războiului de la 1877, când, deși ni se garantase integritatea teritoriului, deși fusesem chemați să luptăm alături cu ei ca aliați, deși domnitorul Carol fusese numit de împărat comandantul armatelor de operațiuni din jurul Plevnei, totuși n'au fost primii la tratativele de pace, ba, mai mult, s'a prevăzut în tratatul de la San Stefano reluarea celor 3 județe ale Basarabiei, pe care kongresul din Berlin o futări cu pecetea europeană.

Iată dar cum la 1812 Rușii sfâr-

șesc un războiu declarat pentru apărarea Românilor cu sfârșirea țării l.r. iar la 1878 câștigă victorie contra Turcilor numai cu ajutorul Românilor și se despăgubesc iarăși pe socoteala lor de daunele pricinuite de către durmanul comun.

Tratatul la care a fost supusă Basarabia a fost acel al desnaționalizării încete. Limba e scoasă din școală și biserică, familii de seamă sunt atrase prin situații frumoase, ca din membrii lor să-și facă instrumente pentru rusificare.

Și vremea a trecut, Basarabia a trăit în amorie, izolată tot mai mult prin închiderea graniței. Prutul a devenit tot mai mult rânul blestemat, iar jalea și dorul de frați se arată în căntece:

Cu dor nespus

Mă uit spre apus

Acolo mi-i viața

Aco'o-i speranța

Să fim fericiți

De-am fi tot uniți

Iar că poporul de la țară nu s'a lăsat rusificat ne-o spune tot cântecul:

Muscălește-oi învăță

Când eu limba mioi tăia:

Când a crește grâu 'n tindă

Să ajungă spicu 'n grindă

Dar dreptatea nu moare. Este o putere mai mare decât toate, care străjuiește și răspunde pe fiecare după cum trebuie.

Revoluția din 1905 după războiul cu Japonia, a avut răsunet și în Ba-

sarabia. Națiunea moldovenească începe a fi scoasă din uitare și drepturile ei se pun în discuție. Se tin întruniri, se organizează societăți moldovenești, în biserică începe a se face slujba în românește, se reînvițează catedrele de limba românească în Chișinău și se deschide o tipografie eparhială moldovenească.

Alegerile pentru dumă a fost semnalul chemării Basarabiei la viața politică. Studenții de prin universitățile ruse se întorc la vetrele strămoșești și se pun pe lucru scot prima gazetă „Basarabia”, fac propagandă pentru limbă, școală și biserică și răspândesc broșuri și proclamații.

Cu toate că prin acțiunea ligii adevăraților ruși gazetele au fost întrerupte și conducătorii s'au împărțiat sămânța aruncată a încoțit și a provocat pămînt spre cultivarea graiului strămoșesc; apar gazete ca „Viața Basarabiei”, „Moldoveanul”, „Glasul Basarabiei” și „Luminătorul” se tipăresc cărți și broșuri, care se

Cu prilejul împlinirii unui an dela moartea lui V. A. TRIFU

In ziua de 1 Mai, s'a oficiat la cimitirul dela Valea-Viei un parastas pentru împlinirea unui an dela moartea fostului profesor și director al liceului local V. A. Trifu.

Foarte mulți din foștii lui colegi, elevi, prieteni și cunoscuți au participat, cu tot sufletul, la această tristă solemnitate, vărsând încă o dată o lacrimă pe mormântul scumpului dispărut.

Era o atmosferă nu se poate mai jalnică. Clopotele în sunet duios, tânguitor, corul Catedralei, în imnuri funebre, au impresionat profund sufletele participanților.

Și în clipele acelea atât de emoționante, fiecare par'că vedea înaintea ochilor chipul blând al celui care zăcea acum în mormânt.

Era un suflet mare V. A. Trifu. Complexitatea însușirilor lui sufletești era covârșită de bunătate și de blândete.

Omul acesta nu putea supăra pe nimeni. Modul lui de purtare în societate era acelaș cu toată lumea. De aceea nu cred să fi avut dușmani. Era tipul cel mai reprezentativ al românului-neaos: binevoitor cu fiecare. Prin aceasta a isbit să se impună și era iubit și stimat de toți.

Cultura clasică ce o căpătase, la Blaj, în centrul cultural al Ardealului, intensificată apoi în școliile germane, îl făcuse pe cât de erudit în specialitatea sa, pe atât de bun educator.

Învălușii în marea lui iubire părintească, elevii căpătau, cu drept cuvânt, pe lângă un învățământ temeinic și o educație desăvârșită.

Un an trecut ca și o zi. Cât de repede a dispărut dintre noi!

Și deși amintirea lui va fi pururea vie în sufletele tuturor celor ce l-au cunoscut, totuși un asemenea om trebuie să servească drept pildă și generațiilor ce se vor succeda în acest lăcaș de cultură care e liceul.

Și care ar fi cel mai bun mijloc pentru aceasta, dacă nu imortalizarea lui în bronz, lângă cei trei colegi ai săi, jos, în fața liceului.

D. L. S.

Răspândiți „Avântul”

răspândesc în toate părțile și se stăruie tot mai mult spre educația națională.

Așa se face că în 1912 la serbarea a o sută de ani dela răpirea intelectualității moldoveni n'au luat parte, ceea ce a provocat indignare față de indiferența, ingratitudinea și lipsa de patriotism a acestor moldoveni sălbatici și incolți.

Față de acțiunea de rusificare tot mai puternică, trebuia întrebuintată candela românismului aprinsă, până vor veni împrejurări prielnice.

Și acele împrejurări au fost aduse de războiul cel mare și de revoluția rusă.

În discuțiunile din întrunirile soldaților, pe lângă revendicările generale, începe să se audă și nota naționalistă, trezită prin contactul cu frații de același sânge dela care au auzit despre o țară înfricoșătoare cu șosele și căi ferate, cu administrație și școli românești cu judecători români, cu o superioritate de civilizație; care le-a

Alba Iulia zenitul unui nou orizont

II

Revoluția pe care și-o închipuiau mulți s'a sfârșit!

Și s'a sfârșit mai repede decât aș fi crezut. A fost așa cum am bănuț că va fi. N. Tărăniștii și-au îngropat, cu destul de multă emoție, visul lor de atâtea vreme: Alba-Iulia; iar liberalii au simțit fior după fior și au scuipat în sân, să fugă cel rău. Acum își fac cruce că au scăpat și de aceasta. Adunarea s'a terminat cu deziluzie pentru mulți, cu zămbet de bucurie pentru unii și cu încrețiride frunți îngândurate pentru alții.

Urmări imediate nu a avut, afară de faptul că a zguduit, o zi întreagă, orice minte politică românească. Urmările vor veni însă mai târziu, una câte una.

Problema se pune acum clar. Adunarea a avut, incontestabil, răsunet în străinătate. Guvernul a fost decarat dușman al patriei. Liberalilor li se reduce creditul și în exterior și în interior și deci vor fi puși în imposibilitate de a lucra. Se apropie procesul optanților pe care dacă nu-l vom pierde, apoi nici nu-l vom câștiga.

Național-Tărăniștii le vor tăgădui liberalilor dreptul de a ne apăra în proces, așa că nu se vor supune sentinței.

Imprumutul nu se va putea contracta decât desavantajos ori poate nici atât. În interior nu vor recunoaște nimic din ce va face guvernul. Pe de altă parte d. Mihalache, mai violent ca oricând, a declarat regenta în echivoc: ori e instrumentul unui partid, ori e instrumentul țării.

Deci s'a definit precis poziția combatanților. Ishânda onora înseamnă, dacă nu exterminarea politică pe vecie, cel puțin, pentru o vreme îndelungată, a celorlalți. Și atunci e natural ca liberalii să nu cedeze puterea național-tărăniștilor chiar dacă nu pot lucra. Fatal trebuie să rămână la putere, ori să dea puterea altora afară de naț. țărăniști. Imperativul acesta „trebuie” se pune, desigur, numai pentru ei. Rămân de rezolvat metodele: cum vor rămâne la putere? d. Titulescu se mai poate prezenta în situația aceasta la Geneva? dacă dă demisia? Iată o

umplut sufletul de b u c u r i e.

La Kiev studenții vin în contact cu prizonierii ardeleni și bucovineni și căpătând conștiința națională, devin cei mai aprigi propagandiști. Iar la Chișinău intelectualii dela „*Avânt Moldovenesc* și „*Luminătorul*”, ajutați de refugiații ardeleni și bucovineni, dau impuls mișcării care ia un caracter politic, având ca țintă autonomia Basarabiei într'un stat federativ rusesc, negândindu-se încă nimeni la o deslăpire de Rusia.

Prin acțiunea grupului entusiștilor transilvăneni și bucovineni care, aducând tipografie cu litere latine, scot gazeta „*Ardealul*”, tipăresc a-becedare și cărți, țin cursuri cu cuvântători basarabeni pe care-i învață scrisul, cititul și literatura istorică, geografia și cântecul românesc, acești învățători sunt câștigați pentru idealurile naționale; și devin apostolii redeșteptării conștiinței naționale.

[va urma]

multime de chestiuni, tot atâtea hăpuri pentru guvern.

Dacă stau la putere liberalii pierd mai mult. Din neajunsurile lor se vor hrăni naț.-țărăniștii, cari de altfel și până acum așa au trăit: hrânindu-se din greșelile guvernelor ori din neputința de a face față situațiilor (e aproape tot una).

De pe urma adunării, național țărăniștii nu prea au ce pierde; o deziluzie momentană desigur că va fi, dar aceasta a prevăzut-o oricine s'a gândit puțin. Mai târziu vor avea de speculat atâtea eșecuri ale guvernului și „mai târziu” acesta, nu va întârzia mult. Au pierdut, desigur, naț. țărăniștii un ideal de isbândă, un mijloc de a îndrepta speranțele multimei într-o direcție anumită. E și aceasta o pierdere grozavă. Multimea însă nu va trece de partea adversă, pentru că nu găsește acolo ceva mai bun și pierderea se compensează cu necesitatea de a fi făcut adunarea.

Lupta se va da acum destul de dărză și în luptă se vor extenua ambele partide. Național-țărăniștii vor învinge. Deși nu sunt oameni extraordinari, vor isbui prin perseverență, să impună punctul lor de vedere în politica noastră. Liberalii vor fi extenuați; și dacă nu își vor schimba mentalitatea și metodele nu se vor mai ridica politicește. Cum mentalitatea unor oameni cari au trăit atâtea într'un anumit spirit nu se poate schimba ușor și în așa fel ca partidul să recâștige vigoarea, liberalii vor pierde lupta pentru totdeauna. Se vor renaște, probabil mai târziu cu alte cadre și cu altă concepție.

Partidul național-țărănesc va câștiga lupta; se va crea însă o situație care-l va duce și pe el la prăpastie, pentru că nu va mai putea face față împrejurărilor, deși a avut ocazie să învețe destul în zece ani de luptă.

După ce va guverna câțeva vreme, poate și mai multe legislaturi va pierde încrederea maselor. Și tocmai pentru că e produsul maselor capricioase va cădea, dacă nu cum a decăzut partidul poporului, apoi nu cu mare diferență. Va trăi de sigur mai mult ca partidul d-lui General. Va decădea însă pentru că după ce va veni la guvern va avea de luptat cu foarte multe greutăți create tot de ei, în colaborare cu liberalii ori viceversa și va decădea pentru că nu are oameni extraordinari cari singuri ar putea face față la astfel de situații. Iși vor fi făcut însă datoria de a schimba mentalitatea noastră politică și de a da o direcție noilor orientări. Nu vor putea însă pune bazele unei noi politici. Sarcina aceasta va cădea altora, poate generației care se formează în mijlocul luptelor actuale. Pentru aceas'a partidul național țărănesc nu va fi decât un partid de tranziție, (celelalte partide sunt funcțiuni de moment), iar Alba-Iulia a fost zenitul noului orizont care numai târziu se va deschide complet.

8 Mai 1928

Abonamentele

LA SATE LEI 120 PE AN
LA ORAȘE LEI 150 PE AN
PENTRU BĂNCI, INSTITUȚIUNI ȘI
AD-ȚII PUBLICE LEI 200 PE AN

Atacul banditesc de pe șoseaua Tg. Neamț-Piatra

Odată cu începerea sezonului de vară, județul nostru, după un vechi obicei, începe să fie terorizat de bandiți cari comit nenumărate isprăvi.

În seara zilei de 7-8 Mai, pe la orele 9, la 2 km. depărtare de Humulești, pe șoseaua Târgu-Neamț-Piatra și-au făcut apariția 4 bandiți cari au atacat pe locuitorul Gh. Ursache, jefuindu-l de suma de 3500 lei, precum și pe V. Nastasă, Th. I. Tomescu și Ana Anton Bran toți din comuna Râșca, cărora le-a luat 1300 lei și alimente.

Baricadând drumul cu căruța victimelor, au oprit automobilul cu No. 404 Galați, luând dela călători suma de 1000 lei, un ceas și un inel de aur.

În tot timpul operațiilor victimele au fost legate și ținute sub amenințarea carabinelor.

Pe la orele 11 bandiții au dispărut în întuneric. Pe urma lor s'a trimis două potere.

CONVOCARE

Membrii societari ai cooperativei de consum „Cozla” din Piatra-N. sunt convocați în adunare generală ordinară în ziua de 27 Mai a. c. ora 2 p. m. în localul Cooperativei.

La ordinea zilei va fi:
Darea de seamă a situației Coop. pe anul 1927.

Raportul cenzorilor. Aprobarea bilanțului. Alegerea a 4 membrii în consiliul de ad-ție. Orice alte chestiuni se vor mai pune.

În cazul când adunarea nu întrunește numărul, jumătate plus unul, se va ține în ziua de 10 Iunie 1928, la aceeași oră și acelaș local, cu ori câți membrii vor fi.

Cenzori: *Avasilaoei, Pr. Dinculescu*

Corpul Portăreilor Tribunalului Neamț

Publicație de Vânzare No. 3119

Anul 1928 luna Mai în 11 zile

Conform hotărârii Tribunalului Neamț s. II sub No. 3912/1928 se publică că în ziua 15 Mai 1928 ora 8 dim. se va vinde prin licitație publică în obștul de vite din Roznov jud. Neamț averea imobiliară și mișcătoare a falitului societăți anon. fabrica de distilare „Negulești” compusă din cai și trăsură și în ziua de 19 Mai 1928 ora 11 dim. se va vinde prin licitație publică la fața locului în comuna Calulapa jud. Neamț la sediul falitiei Societăți an. averea imobiliară aflată în cantina nuntii societăți compusă din marfă, anume specificată în inventarul aflat la dosarul falimentului.

Vânzarea se va face în zilele și orele arătate mai sus iar taxele către stat și portărele privesc pe domni cumpărători.

Portărel. (ss) IOAN DURAC

Secretar, T. Ștefănescu

Dos. No. 2961/1927

Corpul Portăreilor Trib. Neamț

Publicație de Vânzare

Anul 1928 luna Mai în 7 zile

Conform ordonanței Trib. Neamț s. I sub No. 2568/1928. se publică că în ziua de 28 Mai 1928 ora 11, se va vinde prin licitație publică la fața locului în comuna Tg. Neamț averea găsită cu actul de gaj transcris în registrul de gajuri sub No. 3928 dela d-l Zamvel Sieger din Tg. Neamț în prețului Băncii de Credit Piatra-N. sursă la Tg. Neamț, avere găsită care se compune din: un motor marca Scharrer et Gross Nürnberg No. 1431, una pompă de apă purtată de motor, una pereche pietre franceze 36 poli cu postamentul auriu și transmisia lor, și una gură demontabilă construită din selenit.

Vânzarea se va face pe bini gata, iar taxele către stat și portărele privesc pe domni cumpărători.

Portărel. s.) I. DURAC

Dos. No. 1980/1928

O școală

oropsită

Cine merge să viziteze împrejurimile orașului nostru și mulți sunt aceștia, mai ales vara, va fi desigur deamăgii când, mergând spre Gărcina, prin satul Dărmănești se vor întreba de școală, oglindă satului... Școala din Dărmănești? — O căsuță scundă, fără gard, cu geamuri sparte cu prispelă în ruină, lipsită de grădina școlară de la care sâtenii să ieie exemple, cu furca clopotului strâmbă, își face impresia unei case pustii. N'are viața care să atragă lumea micuților copii și toți așteaptă clădirea noului local, care e proiectată de multă vreme și n'are scop să a dot și lemn din pădurile statului Gărcina. S'a făcut atunci planul de construcție al noului local și cu toată solemnitatea s'a pus piatra fundamentală. Nu mai rămânea decât să se înceapă lucrul. Dar nimic nu s'a făcut ci totul a fost lăsat în voia soartei. Și nu numai atât dar ca o ofensă a lăsat unei conștiințe cu rol educativ, directorul acestei școli a tras brazdă adâncă pe locul destinaat clădirii noului local, ca nimic să nu trădeze că acolo va trebui să se ridice falnic localul școlii mult așteptate.

Prin acest mijloc nimeni nu-și va mai aminti de această îndatorire oșă de importantă și se va lăsa valul nepăsării asupra tuturor. Lemnul care se strânse pentru construcția noului local, în loc să fie păstrat sau întrebuințat, o parte începe să putrezească iar o bună parte din el a dispărut. Și întrebăm acum toți cei ce vedem și cunoaștem acestă faptă, pe organele în drept: cât timp mai poate dăinui o asemenea stare de lucruri?

Inorim

Precum ca să se știe

Insultelor aduse de caricatura tipografică „Telegraful” nu le dăm nici o atenție.

Directorii „Avântului” au fost ambii colegi de liceu cu directorul caricaturii telegrafice.

Cei dintâii și-au terminat, în cel mai desăvârșit succes, cursurile liceale, unul chiar cele universitare.

Unul este profesor secundar, celălalt eminent student, în ultimul an, la filosofie, foarte bine apreciat de profesorii săi.

Inteligentul director al caricaturii sus numite — ce ingrată e soarta — a rămas cu mult în urmă. În înaltele concepții, a găsit că e mai bine să repete câțiva ani în liceu pentru dezvoltarea inteligenței. (Probabil că acest lucru s'a manifestat printr'o dezvoltare anormală a urechilor. Uitați-vă la dânsul.

Ce enormitate de urechi! Inteligență urechiată).

Astăzi, când directorii „Avântului” — foști colegi de ai lui, din nefericire — și-au terminat și studiile universitare, inteligentul dela Telegraful deabia a izbutit să-și ia bacalaureatul. Cu câte sacrificii, numai el știe.

Ce calitativ i se cuvine dar acestui impertinent telegrafic față cu cele ce le aduce dânsul directorilor „Avântului”?

(Cât de adevărat e proverbul popular, că :

„Râsul te râde și batjocura te batjocorește”.

Agapă

Camaraderească

În după amiaza zilei de 25 Aprilie ora 16 a avut loc în sălile Restaurantului Comisu din localitate, o întrunire camaraderească a Ofițerilor din Reg. 15 Inf. cu care ocazie s'a sărbătorit înaintarea la gradul de Locot. Colonel a D-lui Maior Lazăr Gh. și plecarea D-sale la Bat. 8 Vânători M-te din Garu zoana B-ștrița Nășaud unde a fost mutat ca ajutor de Comandant, precum și plecarea D-lui Locot. Răscănescu Gh. mutat la Liceul Militar Cernăuți.

Au luat parte peste 50 Ofițeri în frunte cu D-l Colonel Fotin Comandantul Reg. 15 Inf. și în tot timpul acestei întruniri a domnit o vie animație care a făcut să se remarcă că în Reg. 15 Inf. spiritul de camaraderie și de corp sunt în înălțimea cerințelor timpurilor moderne.

A început apoi seria toasturilor. Primul a toastat D-l Colonel Fotin arătând meritele celor sărbătoriți și exprimându-și regretul că Regimentul prin această împrejurare, pierde doi Ofițeri de valoare, Conchide că Corpul Ofițeresc al Reg. 15 Inf. se consolează prin faptul că cei ce pleacă rămân totuși instituției căreia aparțin toți Ofițerii.

Răspunde, vădit emoționat, D-l Lt. Colonel Lazăr, mulțumind D-lui Colonel Fotin pentru modul cum înțelege să răspundească pe camarazii cari trec prin Reg. 15 Inf. și care au contribuit la faima acestui Reg. declarând că recunoștința și amintirea pentru D-l Colonel Fotin și Corpul Ofițeresc al Reg. 15 Inf., vor rămâne veșnic adânc înrădăcinate în inima și sufletul D-sale. Regretă plecarea din mijlocul camarazilor săi dragi, dar cerințele instituției fiind peste tot deopotrivă, este nevoit să plece acolo unde i-a fost hărăzit, ducând cu D-sa lumina și căldura sentimentelor însoțite din mediul în care a trăit până acum.

Se închină în sănătatea D-lui Colonel Fotin Comand Reg. 15 Inf.

Al doilea ca toastază pentru D-l Lt-Col. Lazăr este D-l Maior Vartolomeu Simion. Dsa printr'o frumoasă și fină cuvântare arată importanța acestor întruniri camaraderești și legătura sufletească ce se cimentează pe deoparte, între camarazi, pe de altă parte între ei și șeful lor.

Descrie în mod meșteșugit portretul D-lui Lt. Colonel Lazăr, precum și meritele D-sale prin calitățile și însușirile sufletești superioare ce-l personifică. Urându-i drum bun la noul corp, remarcă D-lui Lt. Colonel Lazăr că ducă cu D-sa câte o părticică din sufletul fie cărui camarad și-l roagă să nu uite nici ceea ce și-a însoțit din multiplele calități ce le-a cunoscut la Șefii săi.

Ecoul sentimentelor de dragoste și camaraderie ce-l păstrează corpul Ofițeresc al Reg. 15 Inf. își exprimă marelui regret că D-l Lt. Colonel Lazăr părăsește Reg. -ul și închină în sănătatea D-sale invitând Corpul Ofițeresc să-i întoneze „Mulți ani trăiască”.

Mai vorbesc apoi D-l Colonel Coreamă, D-l Lt. Răscănescu, D-l Maior Ebiat și D-l Lt. Ghinerariu, toți închinând pentru sărbătoriți și pentru D-l Colonel Fotin, după care seria toasturilor o încheie D-l Colonel Fotin răspunzând fiecăruia.

Apoi într'o atmosferă din cele mai sentimentale, Corpul Ofițeresc își ia rămas bun de la sărbătoriți, iar D-l Colonel Fotin le face ultimele recomandări, ca acolo unde se duc să facă să se cunoască adevăratele valori rupte din corpul Ofițeresc, valori cari au făcut și fac faima Reg. 15 Inf.

NOIMIS

MINORUL SE APĂRĂ...

și secătura telegrafică atacă

...Nici că se putea o tovarășie mai bună !

Admirabilă pereche — nu? Un minor anonim „latin, istoric, moralist, etc.” — pe deasupra și licențiat și alături un catăr neisprăvit — imbecilitate încarnată !

Dar minorul se apără...

„Să fi știut că e capabil — zice el despre mine — și deasemenea... etc. și că răul e din nascare și deci leac nu se găsește...” (atenție la jargon).

A, da ! Să fi știut minorul că am să mă'necumet să-i răspund ! Dar n'a știut — asta-i nenorocirea ! (De-ar ști omul ce-ar ajunge...). Credea minorul că mă intimidă cu „licențele” ! (Omeneste ar fi ca să-i dea vre-o două și directorului Telegrafului ca prea e prost și bleg și prea le stă bine alături).

Și mai departe minorul acordă circumstanțe : „E fatal ca oridecâteori va părăsi acest domeniul să nimerească ca Ieremia...”

Notați bine cine vrea să-mi dea lecții de limba română etc... — un cafon licențiat de mai multe ori, care construiește fraze confuze, cu atâția „care — cari”, încât nici nu mai știu despre care care o fi vorba până la sfârșit. (citez numai două fraze : „La scrisoarea mea”, etc... — 5 care și „eu mă socot expresia... etc. — 7 care ; e suficient).

Și când minorul vrea să se apere, să se eschiveze controlului, strigă din toți bojogii că n'are Mommsen franțuzesc, ci numai nemțesc ! „Mommsen e neamț” ! Mare filozofie zău ! Adică exact gestul bucherului tâmpit care exclamă : „Domnule profesor am uitat rându...”

(Dă-i D-le Löbenson un Mommsen în idiș, poate acolo va găsi bucherul „pagina” și „rându” !).

Dar pentru ca să-și capete autoritate minorul cunctator invoacă dărz : „că (răspuns etc...) că am aproape gata o lucrare în care tratez și despre Analogie...” (notați bine : „și despre” Analogie.)

A ! Care va să zică minorul anonim e și viitor autor — și desigur, vom avea cinstea să cunoaștem „omul și opera” după titlul cărții, dacă nu se va răzgândi să rămâie tot anonim !

În tot cazul, dacă e vorba de o lucrare „că... că”, ar fi mai bine, din partea autorului — acum cât e — anonim — s'o ducă la W. C.-ul tipografiei Telegrafului, spre o mai bună întrebuințare...

Și secătura telegrafică se apără...

Urechiatul dela direcție în colaborare cu Q. F. Minor îmi trăneste o înjurătură solidă :

— Aurea Mediocritas !

(Mi-aduc aminte de o snoavă : doi prieteni stăteau de vorbă la un colț de stradă — ce coincidență : tot doi și tot la un colț de stradă ! Un necunoscut trece pe lângă ei și dă cuiva „bonjour”...

— Ce-a zis mă ?

— Te-a înjurat pe limba lui !

— Și ce să-i răspund ?

— Strigă-i tare merți !

Și se repede amicul, la străin, îl oprește în loc și-i strigă din toate puterile :

— Ascultă, Merți ! și plecând : „de să mă pomenesc !” ; satisfăcut, apoi se'ntoarce să spuie prietenului că i-a zis-o de are să-l pomenescă...)

...Și mi-a zis-o urechiatul telegrafului (în colaborare cu minorul) de

am să-l pomenesc. Bravo D-le Fritz ! Te-a'nvâțat posnașul de Fabius Minor de te-a pricopsit !

Ostenește-te de citește aceste câteva rânduri din Oda X-a a lui Horațiu către Licinius (nu în latinește că nu te pricepi) — în traducerea d-lui Lovinescu.

„O Licinius, nu înfrunta largul mării, dar nici, de frica furtunilor, nu te ținea prea strâns de țarmul stâncos. Cel ce se mulțumește cu o viață modestă — prețioasă ca aurul — nu-și caută liniștea într'o colibă murdară (aviz lui Q. F. Minor — N. R.) ; cumpătat fuge însă și de palatele pis-muite”...

Care vasăzică „Aurea Mediocritas” e o altfel de înjurătură de cum ai vrut D-ta s'o scoți ! Vezi D-le Fritz, și-a bătut joc de D-ta Q. F. M. „dis-tinsu-ți colaborator ocazional”. Te învață prostii și apoi se ascunde sub pulpana hainei D-tale unde respiră setos aerul cu miros de... usturoi.

Bravo Fabius Minor, asta din ce licență ai scos-o ! Știi că ești bun de pozne ! Dar las-o dracului nu-ți mai bate joc de directorul telegrafului, oricât de tare ar fi el de urechi. Lăta-l că și-a bătut Dumnezeu joc destul... trântindu-l de vreo șase ori la bacalaureat.

Dar apropo Q. F. Minor, ce ai mai găsit nou în „Avântul” ? Dă fuga la Telegraf și bate un articol turbat.

Și... nu uita că ești licențiat ! Fii cavalier și ia-ți de pe cap pulpana D-lui Löbenson. Așa e frumos. Hai, ai curajul și iscăiește „pe românește” : Hoișă Bergman, de exemplu. Ca să te mai cunoască și cei cari nu știu latinește.

Ai măcar acum curajul pungașilor de mahala, cari după ce atacă, tot ei fac gălagie, lovesc și injură birjarește !

Ori nu te'nduri să ieși din cocina imbecililor și idioților telegrafici ?

București 10 Mai 1928

C. N. T.

Corpul Portăreilor Tribunalului Neamț

Publicație de Vânzare No. 3011

Anul 1928 luna Mai în 7 zile

Conform jurnalului Trib. Neamț s. I. No. 2540 1928 se publică că în ziua de 26 Mai 1928 ora 10 se va vinde prin licitație publică la fața luului în com. Pângărați jud. Neamț averea mobilă sechestrată prin procesul verbal No. 572 1928 de la D-l Virgiliu Georgescu tot din comuna Pângărați în prezența D-lui Henri Aslan din București, avere care se compune din : Cinci metri cubi de rezonanță în cinci pachete aflătoare în sala de pachete ; a fabricii vânzarea se va face pe bani gata, iar taxele către stat și portăreii privesc pe D-lui cumpărători

Portărel. (ss) IOAN DURAC

Secretar, T. Stăfănescu

Dos No. 4896/926

D-l C. Antochie, student la medicină, ne roagă să revenim asupra afirmației noastre din articolul „Serbarea studenților” în senzul că nu a lipsit de la ultimele repetiții ale pie-sei Cinematograful, ci a convenit să cedeze, singur, rolul, unei alte persoane.

Tip. Județului Neamț

Piatra-N. Str. Alex. cel Bun No. 32

Pentru sezonul de vară — Vizitați magazinul de mode PAIE, FETRU și MĂTASE

„La OTILIA” str. Cuza-Vodă 192

Deasemenea aduce la cunoștința publicului că și-a instalat o mașină specială pentru curățit și prefăcut palării bărbătești de dame și copii.